

шилсе толку, щото несмѣялъ отъ тога въ слѣдующее да буде сосъ жена си, причина та обаче не казалъ на жена си, но само молчалъ, и чекалъ да види послѣдствіе то. Жена та же гледающаи отвращеніе мужа своего, отишла при баща си и майка си, и казала имъ подробно сичко то, що то и се прилучи. Они же разумѣвше причина та на мужево то отвращеніе, абіе отишли при царя, и выкнали зета си на судъ, и рекли: О царю, една нива неработена наша дадохме томува человекѣку, и я работи многу време: сега обаче престанавши отъ небреженіе да я работи, за търне пакъ, какво то и прежде. Молимесе убо коленопреклонно твоей власти, да му повелите, или да работа нива та, какво то и прежде, или да ни я върне. Царь же чувши това обвиненіе, реклъ на мужа оныя жены: истина ли думать тія человекѣцы; онъ же реклъ: истина думать, о царю, и не лъжеть тія человекѣцы: понеже азъ пріяхъ отъ нихъ нива, и работехъ я сосъ колку то сила имахъ, единъ день обаче, като я работехъ, случисе и видохъ въ нея стапунки лвовы (отъ асланъ), и уплашихсе толку, щото отъ онай часъ несмѣяхъ да приближимъ при нея. Царь же чувши тыя думы, реклъ на мужа: о человекѣче, истина думашъ, защо левъ (асланъ) е влезналь въ нива та: знай обаче, защо левъ отнюдъ